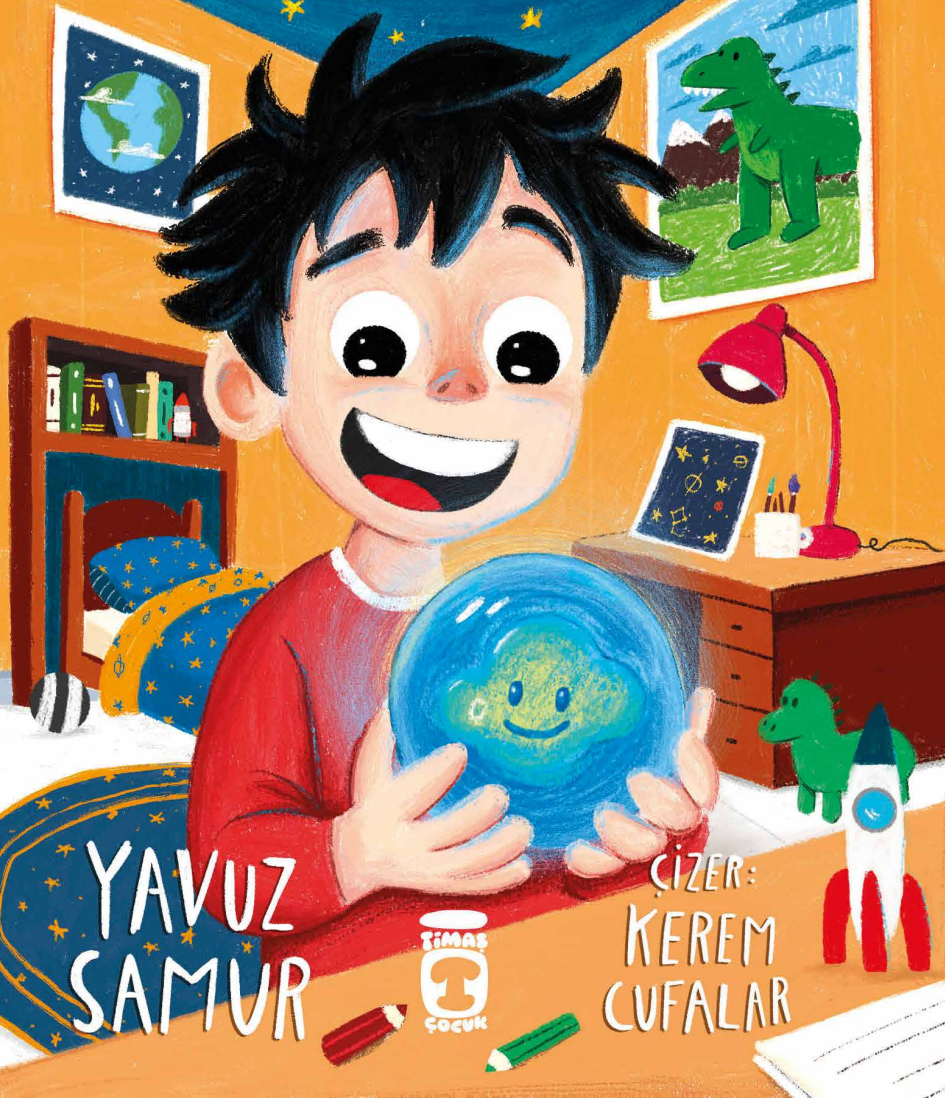

Bir ROBOTUN Kafası Karışırsa

YAVUZ
SAMUR

ÇİZER:
KEREM
CUFALAR

-Efeeee! Hadi oğlum, yemek hazır.

- Az kaldı anne, hemen geliyorum.

- 10 dakika önce de öyle demiştin.

- Ama bu gerçekten çok önemli.

Annem, "Ne iş çeviriyor bu çocuk böyle?" diye söylenerek Efe'nin odasına doğru yürüdü. Ben de tam arkasıdaydım. Kapıyı açtığımızda Efe'yi çarşafı boğuşurken bulduk.

- Çarşafım yamulmuş, anne. Şimdi düzeltmezsem olmaz.

- İyi de şimdi sırası değil. Yemeğini ye, sonra hallederiz.

- Ama olmaz öyle ya!

Annem, Efe'nin kararlı olduğunu görünce taktik değiştirdi. Birlikte çarşafı düzelttiler ve sonunda sofraya oturduk. Evet, minicik bir çarşaf yüzünden kahvaltımız neredeyse on dakika gecikti. Yani bu da canım kardeşim Efe'yle sıradan bir sabah demek oluyor. Üstelik bu sadece ısınma turu. Daha neler neler var, bir bilseniz.

Mesela bazı şeyleri öyle çok kafasına takıyor ki! Gezenlerde bir yere yetişmemiz gerekiyordu, bilin bakalım ne oldu? Sadece onun bu takıntıları yüzünden geç kaldık. Neymiş beyefendi oyuncaklarını sırasına uygun dizmeden dışarı adım atamazmış.

Üstelik tek takıntısı da bu değil. Mesela odasına bir girseniz, âdeta yıldız üssü. Tavanda, duvarlarda, hatta yatağının örtüsünde bile yıldızlar var. Daha sekiz yaşında ama uzayla ilgili her şeyi bilir. Gezegenlerin isimlerini tek tek sayar, aralarındaki mesafeleri söyler, hatta Jüpiter'in uydularını bile ezbere sıralar.

Bildiđi tek Şey yıldızlar da değil tabii. Dinozorların isimlerini ve hangi çağda yaşadıklarını da ezbere bilir. Üstelik bütün tren modellerini ve İstanbul'daki tramvay duraklarını da tek tek sıralar. Yani bir gün yolunuzu kayderseniz, yanınıza Efe'yi almanız yeter.

Ancak tüm bunların yanında Efe, arkadaş edinmekte biraz zorlanır. Bazen o diğer çocukların oyunlarını anlamıyor, çocuklar da onun anlattıklarını. Kısacası işler karışıyor.

Aslına bakarsanız ben de uzun süre Efe'yi "bi-raz tuhaf" sanıyordum. Ta ki annemle babam bana onun Asperger sendromu denen özel bir durumu olduğunu söyleyene kadar. Bu durum, Efe'nin bazı konularda çok yetenekli olmasını sağlarken bazı sosyal durumlarda zorlanmasına neden oluyormuş.

Eskiden ona çok kızardım. Ama artık düşününce bu bana hiç problem gibi gelmiyor. Hatta hoşuma bile gitmeye başladı. Çünkü Efe gerçekten inanılmaz bir çocuk. O, sadece dünyanın farklı bir

şekilde çalıştığını düşünüyor o kadar. Onu olduğu gibi kabul edince birlikte çok daha fazla gülmeye başladık.

Bu arada ben Zeynep. Efe'den dört yaş büyüğüm. Fakat ona göre dört yaş değil, "sadece üç yıl, sekiz ay, on iki gün ve altı saat" büyüğüm. Dakika ve saniyeleri söylemiyorum bile. Ben bunu pek önemsemiyorum ama Efe bu konuda çok hassas.

Neyse, konumuz bu değil. Size asıl anlatmak istediğim şey, her şeyi değiştiren o kutu: Babam bir gün küçük ve parlak bir kutuyla eve geldi.

- Efe, bak. Sana ne aldım!

Efe merakla kutuya baktı. Bir yandan sorular sorup, bir yandan kutuyu açıyordu. Tabii ben de meraklanmıştım.

- Bu ne baba?

Babam gülümsedi.

- Bunun adı Bulut. Senin yeni arkadaşın. Bir yapay zekâ asistanı. Ona istediğin her şeyi sorabilirsin, her şeyi bilir.

Bunu duyunca Efe'nin gözleri parladı.

- Her şeyi bilir mi? Yani uzayla ilgili şeyleri de mi?

- Evet, elbette. Ancak tıpkı insanlar gibi o da öğreniyor. Ne kadar çok şey sorarsan, o kadar çok öğrenir ve sana daha iyi yardımcı olur.

Efe, heyecanla küçük cihazı eline aldı. Yuvarlak-tı ve parlak mavi bir renge sahipti. Ortasında bir ışık yanıp sönüyordu. Heyecanla ilk hamlesini yaptı:

- Merhaba Bulut!

Cihazın ışığı mavi renkte yanıp söndü.

- Merhaba Efe, ben Bulut. Sana nasıl yardımcı olabilirim?

Efe gülümsedi. Bu, yeni bir arkadaşlığın başlangıcı olabilirdi.

Efe, Bulut'u alır almaz yatağının yanındaki masaya yerleştirdi. Heyecanla karşısına geçip oturdu. Bundan sonrası inanılmazdı. Kafasında biriktirdiği bütün soruları nefes almadan sormaya başladı.

- Bulut, bana Jüpiter'in uyduları hakkında bilgi verir misin?

Bulut'un ışıkları hızla yanıp söndü ve konuşmaya başladı.

- Jüpiter'in bilinen 79 uydusu vardır. En büyük dört uydusu Io, Europa, Ganymede ve Callisto'dur.

Bunlara Galileo uyduları denir. Çünkü ilk kez Galileo Galilei tarafından keşfedilmişlerdir.

Efe olduğu yerde zıplamaya başladı.

- Bu harika! Seninle çok iyi anlaşacağız, Bulut. Şimdi o zaman bana bir uzay hikâyesi anlatır mısın?

- Ne tür bir hikâye istersin? Gerçek bir uzay macerası mı, yoksa hayal ürünü bir hikâye mi?

Efe biraz düşündükten sonra heyecanla ayağa fırladı.

- Hayal ürünü bir hikâye olsun ama gerçek UZAY bilgileriyle.

- Bir zamanlar uzayın derinliklerinde minicik bir asteroid yaşardı, diye anlatmaya başladı Bulut.

Bense hiçbir şey anlamıyordum. Ancak Efe'nin yüzüne bakınca anladım ki bizim Efe sonunda kendine göre bir arkadaş bulmuştu. Gözleri parlıyor, ağzı açık dinliyordu. Uzaya gitse bu kadar mutlu olmazdı herhâlde. Hikâye bitince bana döndü.

- Bu Bulut çok iyi, değil mi ya?

Daha ben cevap vermeden Bulut araya girdi:

- Arkadaşın kim, Efe?

- O benim en iyi arkadaşım ve aynı zamanda ablam.

Bunu duyunca yüzüm hem gururla hem de hafif bir gülümsemeye parladı.

- Benim adım Zeynep, dedim. Efe'nin ablasıyım. Ondan dört yaş büyüğüm.

- Hayır! Dört değil, sadece üç yıl sekiz ay on iki gün altı saat yirmi iki dakika ve otuz yedi saniye büyük, dedi Efe her zamanki afacanlığıyla.

Kocaman bir kahkaha attım.

- Evet, dediği gibi. Dakika ve saniyeleri aklımda tutamıyorum ama Efe söylüyorsa kesin doğrudur.

Bulut'un ışıkları rengârenk yanıp sönerken Efe heyecanla araya girdi.

- Peki söyler misin, Satürn'ün halkaları nasıl oluştu?

- Satürn'ün halkaları, diye başladı Bulut. Yanıp söndükten sonra ve uzun bir açıklama yaptı.

Efe tüm dikkatiyle dinliyordu. Ancak bir süre sonra Bulut çok teknik terimler kullanmaya başlayınca Efe araya girdi.

- Dur Bulut, biraz yavaş ol. Hiçbir şey anlamıyorum. Daha basit anlata-maz mısın?

Bulut bir an duraksadı. Çok geçmeden anlat-maya devam etti.

- Satürn'ün halkaları, gezegenin etrafında dö-nen buz ve kaya parçalarından oluşur.

- Şimdi biraz daha iyi. Peki resim-le de gösterebilir misin?

- Üzgünüm, şu anda görsel gösteremiyorum.

Efe bu duruma epey bozuldu, yüzü ciddileşti. Bir tuhafılık vardı. Ardından bana dönerek konuş-maya başladı.

- Bulut çok iyi ama anlattığı bazı şeyleri hiç anlamadım. Özellikle Satürn ile ilgili olanları. İste-diğim şeyi tam olarak yapamıyor sanki.

Başımı sallayıp Efe'yi onayladım.

- Yapay zekâyla konuşmak biraz farklıdır, Efe. Benim yapay zekâ arkadaşım Rüzgar'ı biliyorsun. İlk geldiğinde biz de tam olarak anlaşılamıyorduk. Ona ne istediğini açık bir şekilde söylemelisin. Aslına bakarsan onu eğitmen gerekiyor.

- Ne? Eğitmek mi? Yapay zekâyı nasıl eğitebilirim ki?

Doğruca Efe'nin yanına oturdum:

- Sana gösterebilirim istersen. Önce ona ne istediğini açık bir şekilde söylemelisin. Sonra eğer cevabını beğenmezsen neden beğenmediğini ve nasıl olmasını istediğini açıklamalısın.

Efe başını salladı.

- Bu, insanlarla konuşmaktan daha kolay olabilir. Çünkü bazen insanlar beni anlamıyor.

Biraz duraksadıktan sonra sözlerine devam etti.

- Aslında bazen ben de onları anlamıyorum.

Efe'ye sıcacık gülümsedim. Doğrudan gözlerime bakmasa da iyi niyetini hissedebiliyordum.